

Chương 6

Gánh Nặng Ân Cừ

Gió thổi vi vu, rét buốc cả da người, mây xám đùn lên cuồn cuộn.

Tuy cha đến tiết trọng Đông song bầu trời vẫn đục, khí núi mịt mù.

Thấm thoát đã ba tháng trời, đêm ấy Lâm Viết Hùng tập chiêu cuối cùng của pho thần công Cửu Hạp Chân Linh là pho võ công lợi hại nhất của Huyền Cung phái.

Huyền Cung Đảo Chúa đưa mắt nhìn chàng vui vẻ hỏi:

- Hùng nhi! Hôm nay ngươi đã tập luyện thuần thục các môn võ công chân truyền của bổn môn rồi, vậy ngươi có biết là đã bao lâu chẳng?

Lâm Viết Hùng ngơ ngác:

- Thừa sư phụ! Đệ tử không nhớ!

- Hôm nay là rằm tháng mười! Hạn kỳ tập luyện của ngươi vừa chấm dứt.

Lâm Viết Hùng reo lên:

- A! Chóng quá! Đệ tử lên núi cho đến nay đã ba tháng rồi!

- Ừ! Thời gian thấm thoát như ngựa phi qua cửa sổ! Sáng mai ngươi chuẩn bị xuống núi.

Lâm Viết Hùng thở dài, than:

- Thừa sư phụ, đệ tử cha... Huyền Cung Đảo Chúa nói:

- Đệ tử nên tự tin vào võ học của mình trong mấy tháng qua. Tuy cha thể là Thiên hạ vô địch, nhưng hiện tại trên chốn giang hồ ngươi có thể liệt vào loại cao thủ.

Để đạt được nguyện vọng ân oán gia cừ, và bảo vệ sư môn, đặc trách nặng nề ấy bằng sức lực của ngươi không thể nào đảm đương. Bởi vậy, trước nhất ta giúp ngươi khai thông hai mạch Nhâm Đốc và sau đó ta sẽ thi triển môn Khai Huyệt Truyền Công đại pháp đem nguồn chân nguyên nội lực hai trăm năm của ta truyền tặng qua cơ thể ngươi, để ngươi thay ta giải kết mối ân cừ.

Lâm Viết Hùng nghe nói rú lên một tiếng kinh ngạc.

Sư phụ chàng đã ra công dạy dỗ chàng quá nhiều rồi, nay lại đem cả công phu nội lực trao tặng nữa, như vậy sư phụ chàng còn gì nữa đâu.

Chàng thờ dài, lắc đầu lia lịa:

- Sư phụ! Xin sư phụ đừng thực hành môn Khai Huyết Truyền Công, đệ tử đã mang ơn sư phụ quá nhiều rồi, dù tan xương nát thịt cũng cha đáp đền nổi, huống chi sư phụ lại còn vì đệ tử mà truyền chân ngươn nội lực của mình, điều đó đệ tử chẳng dám tuân lời.

Huyền Cung Đảo Chúa khoát tay nói:

- Hùng nhi! Ta đã rõ tâm ý ngươi. Tuy nhiên, ngươi lại thay ta gánh một trách nhiệm nặng nề là trừ khử tên phản đồ, khai phục lại sư môn. Hiện nay tên phản đồ gian G ác ấy nhờ vào những môn tuyệt học trong bí kiếp kinh thơ mà luyện được một công lực vô thường, so sánh với ta thì hẳn không kém hơn bao nhiêu. Nếu ta không hy sinh nh vậy thì ngươi không đủ sức làm cái việc đó.

Lâm Viết Hùng suy nghĩ một lúc, rồi nói:

- Thưa sư phụ! Công lực đệ tử hiện tại chẳng thấm vào đâu, nhưng đệ tử cố gắng rèn luyện một thời gian, trong tương lai có thể hoàn thành điều tâm niệm của sư phụ.

- Ngươi nghĩ như thế chẳng qua vì lòng tri ân của ngươi đối với ta, không nỡ để cho ta mang hại mà thôi.

Lâm Viết Hùng ngắt lời:

- Không! Không! Không bao giờ! Lệnh sư phụ dạy điều gì đệ tử cũng tuân theo, duy có việc này xin sư phụ tha thứ đệ tử tội không vâng lời.

Huyền Cung Đảo Chúa buồn bã nói:

- Hùng nhi! Ngươi nói như thế có phải ngươi muốn phụ lòng ta chẳng? Ngươi để cho ta giữ mãi cừ hận trong lòng đến suốt đời chẳng?

Lâm Viết Hùng lắc đầu, nói nhỏ:

- Đệ tử đâu dám thế.

Huyền Cung Đảo Chúa bỗng hét lên. Tiếng hét chói tai làm Lâm Viết Hùng giật nảy người.

Từ ngày bái sư luyện võ đến nay, ba tháng trôi qua, Lâm Viết Hùng cha hề làm cho sư phụ mình giận dữ lần nào Chàng đưa mắt đăm lẹ nhì Huyền Cung Đảo Chúa như vừa van lơn, vừa đau đớn.

Lão nhân như cảm thông được nỗi lòng của đệ tử mình, nên dịu giọng nói:

- Đồ đệ! Vì vết thương trong người, ta không muốn kéo dài cuộc sống nữa. Dù có truyền chân nguyên nội lực cho đệ tử hay không, ta cũng chỉ sống trong hai năm nữa mà thôi. Trong hai năm, ước nguyện của ta là được tận mắt trông thấy đồ đệ thay ta làm tròn sứ mệnh ấy. Nếu trái lại, ta chết sẽ không nhắm mắt. Lâm Viết Hùng nghe nói tay chân run cầm cập, cúi đầu không dám cãi lại nữa lời:

Huyền Cung Đảo Chúa trầm giọng nói tiếp:

- Hùng Nhi! Con chớ nhiều lời. Sư phụ đã quyết định thì không có gì thay đổi được, con nên ngồi xuống để ta hành sự.

Lâm Viết Hùng nuốt ực một tiếng khóc, cắn răng nói:

- Sư phụ! Sư phụ, con xin nghe lời!

Chàng nhắm mắt bước nhanh đến trước mặt lão nhân, ngồi xuống.

Huyền Cung Đảo Chúa nở một nụ cười đắc ý, đưa tay ra khẽ bảo con đã nhận:

- Người ra ngoài cửa tháp canh phòng, không cho kẻ nào lên đến gần đây nhé.

Dứt lời, Huyền Cung Đảo Chúa bắt đầu truyền chân nguyên nội lực cho Lâm Viết Hùng.

Đêm về khuya! Bốn bề yên lặng!

Đâu đây tiếng gà rừng gáy vang lên, báo hiệu đêm sắp tàn.

Chỉ chốc lát, vừng đông ló dạng, đỏ ửng như giải lụa điều.

Đột nhiên, một tiếng thét nổi lên như xé không gian. Giữa ngọn núi Hoa Phong hiện ra sáu bóng người, họ dùng thuật kinh công nhún mình nhảy vọt lên, thân pháp nhanh như mũi phi lao.

Con Tiểu Kim nghe tiếng quát, quay đầu nhìn ra, dáng điệu hùng dũng, đôi mắt đỏ như hai hòn than lửa, đang chờ sẵn để đối phó.

Chỉ trong loáng mắt, sáu bóng người đã vượt qua mấy đống xương khô, lần vào trong sân Quỷ Tháp.

Bọn này chính là bốn tên Tứ Quái, lâu nay canh gác dưới chân núi Hoa Phong, nay lại cùng đi với hai lão nhân lùn tịt, một tên mặc áo màu hồng, một

tên mặc áo mà vàng, cả hai đều đầu to, trán hói. Nhìn từ xa thấy như hai quả trứng biết đi vậy.

Hai lão lùn này một người tên Miêu Cao, một người tên Miêu Thắng, là hai anh em sinh đôi, lúc nhỏ được dị nhân truyền dạy võ học, nên trở thành hai kỳ tuyệt giang hồ, oai trấn một vùng Liêu Bắc, xng hiệu là Thiết Thủ Song Yêu.

Sáu bóng người vừa xông vào sân Qui Tháp đã thấy con dã nhân đứng trước cửa quắc mắt nhìn.

Du Hồn Hung Thần đưa tay ra hiệu anh em họ Miêu dừng lại, nói:

- Hãy thư thả, chậm bước lại, chờ tại hạ nói với lão ma chủ tháp một đôi lời.

Thiết Thủ Song Yêu đưa mắt nhì Du Hồn Hung Thần, nói:

- Ôi cha! Du Hồn lão đại hôm nay đạo đức quá nhi, việc gì phải cẩn trọng nhvậy.

Du Hồn Hung Thần không để ý đến lời nói của Song Yêu, hướng vào Qui Tháp nói lớn:

- Hạn Kỳ ba tháng đã mãn, lời hứa chúng ta hôm nay coi như đã giải hết. Chúng ta thỉnh lão ma tháp chủ ra đây để lãnh giáo vài chiêu tuyệt học.

Hung Thần nói dứt lời, chỉ nghe gió lộng vù vù. Trừ tiếng gió ra, chẳng còn nghe một tiếng động nào khác. Trong Cổ Tháp hoàn toàn phẳng lặng.

Thiết Thủ Song Yêu phá lên cười lớn, nói:

- Cần gì phải xử sự như vậy. Qui Tháp không phải là nơi hang hùm ổ rắn. Anh em họ Miêu chúng ta đã mang trong mình một tuyệt học há sợ ngọn cỏ tháp bé nhỏ này ư!

Dứt lời, hai lão lùn nhún chân nhảy vào cửa tháp.

Bỗng nhiên, một tiếng thét vang lên:

- Dừng lại.

Tiếng thét như luồng sấm dữ, dội ra làm song yêu buốt cả ngực. Hai lão lùn mặt tái mét, đứng khựng lại, ngẩn mặt nhìn lên, thấy nơi cửa tháp vừa xuất hiện ra một thanh niên tuấn tú, mình khoác y phục nho sinh, mắt sáng như điện, mày rậm và dài.

Song Yêu vừa trông thấy gã thư sinh trẻ tuổi bất giác kinh ngạc.

Du Hồn Hung Thần bước đến ba bước, quắc mắt nhìn chàng thanh niên hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi là ai?
- Lâm Viết Hùng!
- Lâm Viết Hùng?
- Phải!
- Ngươi là gì với Quý Thập lão ma?
- Môn đồ.
- Môn đồ?
- Phải!
- Ta cha từng nghe nói!

Phải! Chàng thanh niên vừa xuất hiện trước cửa Cổ Tháp là Lâm Viết Hùng.

Chàng thay mặt Huyền Cung Đảo Chúa, sư phụ chàng để đón tiếp Tứ Quái và Song Yêu.

Lâm Viết Hùng lớn tiếng hỏi:

- Các ngươi là Tứ Quái, sao không lo nhiệm vụ gác núi?

Du Hồn Hung Thần đáp:

- Nay hết hạn ba tháng, ta đâu còn có nhiệm vụ ấy nữa. Hãy mau mời sư phụ ngươi ra đây để cùng chúng ta tranh thủ.

Lâm Viết Hùng đôi mắt nẩy lửa, nhìn Tứ Quái nói:

- Ta thay mặt ân sư hầu tiếp quý vị cũng quá đủ rồi.

Đoạn chàng quay lại phía hai lão lùn:

- Còn nhị vị là ai? Đến đây có chuyện gì?

Lão lùn mặt áo đỏ là Miêu Cao lớn tiếng nạt:

- Chúng ta đến tìm sư phụ ngươi để thanh toán món nợ ân cừ.
- Nợ gì? Thanh toán ra sao?

Lão lùn mặt áo vàng là Miêu Thắng xen vào:

- Chúng ta nói với người cũng vô ích. Hãy gọi sư phụ người ra đây.

Lâm Viết Hùng nhếch môi cười nhạt:

- Ta nói cho các người biết. Ta là đệ tử của Quỷ Thập Chủ Nhân, mọi việc của ân sư ta do ta gánh vác. Người có điều gì cứ nói thẳng ra.

Song Yêu cười khẩy:

- Thằng con nít phách lối! Người nhắm có đủ sức đảm đương chăng?

Giọng nói đầy mỉa mai khiến Lâm Viết Hùng giận đỏ mặt. Chàng trầm giọng nói:

- Đủ hay không cha biết. Nếu cần thanh toán bằng võ công, các người cứ xuất thủ thì vừa.

Song Yêu trợn đôi mắt tròn xoe:

- Hay lắm! Chúng ta thử xem sức người được bao nhiêu thành công lực?

Vừa dứt, Miêu Thăng phóng mình tới, đôi mắt rực hào quang chiếu vào mặt Lâm Viết Hùng, nói:

- Thằng Nhóc! Hãy lưu tâm!

Lâm Viết Hùng hét to:

- Chậm lại.

- Srao! Người còn điều gì muốn nói!

- Hãy xưng tên trước đã.

- Hứ! Người cứ tiếp lão phu một chương rồi sẽ biết tên cũng cha muện.

- Càng tốt!

Miêu Thăng đưa năm ngón tay ra trước như hổ trảo, phóng tới chộp vào vai Lâm Viết Hùng, đồng thời tay tả dùng hai ngón điểm mạnh vào hạ môn của đối phương.

Một lúc mà dùng cả hai chiêu thế vừa chỉ lẫn trảo, với công lực hào hùng và lạnh lẽ, thật chẳng hổ danh ta Thiết Thủ Song Yêu vang lừng nơi Liêu Bắc.

Lâm Viết Hùng tuy mang trong mình một nội lực hai trăm năm và công phu bí truyền của Huyền Cung Đảo Chúa, song chàng cha hề giao đấu nên nhất thời tỏ ra lúng túng.

Cũng may, nhờ vào nội công thâm hậu, cái chộp của Miêu Thăng cha làm chàng bị thương mà sức phản ứng trong người chàng bốc ra khiến Miêu Thăng bàn tay tê buốt. Trong lúc đó chàng vẫn nguyên như pho tượng sắt.

Miêu Cao thấy Lâm Viết Hùng có một nội lực uyên thâm như vậy cả kinh, vội quát to một tiếng như sấm, nhún mình lao vào nhanh như một mũi tên bay. Thân người cha đến mà chưởng lực đã phát ra cuộn cuộn, nhằm vào trung bộ của Lâm Viết Hùng công hãm.

Bây giờ Lâm Viết Hùng không còn ngớ ngẩn như trước nữa. Chàng di động thân hình, dùng một chiêu trong Cửu Khúc Tâm Kinh đánh trả ra.

- Bùng!...

Hai luồng cự chưởng xoắn vào nhau, nổ lên một tiếng, khói khét lẹt, cát đá tung toé, cả hai lão lùn một lượt văng ra xa ba trượng, té huych xuống đất như hai cái bao cát bị rớt, miệng rỉ dòng máu tư oi.

Lâm Viết Hùng vẫn đứng ngang nhiên nơi vị trí cũ, đưa mắt nhìn chòng chọc vào Song Yêu.

Thật là chuyện không ngờ! Chính Lâm Viết Hùng cũng không tưởng tượng nội lực của chàng thâm hậu đến dường ấy.

Tứ Quái nãy giờ đứng bên ngoài, cố ý định nhường Song Yêu vào trận rồi sẽ tiếp tay hạ địch thủ. Giờ đây tình thế xảy ra như vậy, bốn lão ma đầu trên trời nhìn Lâm Viết Hùng không nháy mắt.

Bồng Hung Thần lão đại nói với đồng bọn:

- Chúng ta đi thôi, sau này sẽ có dịp trả mối nhục này.

Tiếng nói vừa dứt, Tứ Quái đồng rú lên một tiếng như ma kêu chuyển động cả núi rừng. Tiếp theo đó, bốn bóng người lao nhanh xuống núi như bốn vệt khói mờ.

Trên sân Cổ Tháp chỉ còn lại Song Yêu đang ngồi chữa thương.

Nếu là một kẻ hiếu sát, Lâm Viết Hùng kết liễu mạng sống của Song Yêu chẳng khó khăn gì, nhưng chàng vẫn đứng đó, đợi cho anh em họ Miêu hồi phục.

Qua một lúc, Miêu Cao lòm còm ngồi dậy, hướng vào Cổ Tháp, cất tiếng:

- Chúng ta tạm biệt, hẹn ngày tái ngộ!

Lâm Viết Hùng nói:

- Xin cho biết quý danh?

- Anh em ta được giang hồ gọi là Thiết Thủ Song Yêu. Nay chúng ta sơ xuất nên bị thảm bại. Mỗi thù chúng ta cha kết giải, hẹn lại ngày sau.

Dứt lời hai lão lùn Song Yêu phóng nhanh xuống chân núi. Cái đầu to trọc lóc nhai quả bí trông rất buồn cười.

Có lẽ, cuộc đời tung hoành giang hồ của đôi Song Yêu này cha bao giờ thảm bại nhục nhã như vậy. Cứ nhìn vào sắc mặt họ cũng biết rõ tâm trạng cay đắng của họ đến bực nào.

Bây giờ trong Cổ Tháp, Huyền Cung Đảo Chúa đang ngồi dư ả lưng vào vách, gương mặt tái nhợt vì chân nguyên nội lực đã mất hết.

Lâm Viết Hùng vừa vào trông thấy ân sư như vậy lòng đau nhói lên. Chàng chạy đến ôm chầm Huyền Cung Đảo Chúa, khóc rống lên.

Huyền Cung Đảo Chúa khoa? tay nói:

- Đừng buồn bã, chớ khóc than, hãy vui vẻ phấn chấn, thay ta làm tròn sứ mệnh tức là đã trả ơn cho ta rồi đó.

Lâm Viết Hùng lặng người, ngồi im nghe lão nhân giảng giải:

- Nhiệm vụ rất khó khăn là phải rửa hận cho gia đình, chinh đôn lại sư môn, trừ tà diệt bạo, tạo cho võ lâm điều phúc thiện.

Nói đến đây, Huyền Cung Đảo Chúa trao cho chàng một cái túi da màu vàng và nói:

- Trong cái túi đó ta có đựng cây quyền trượng đầu rồng Long Đầu Ngọc Trượng.

Đó là vật hãn thế kỳ trân, di bảo của môn phái. Đó cũng là tín phù quyền uy tối thượng để cho người Chưởng môn đủ tư cách điều khiển các môn nhân. Các môn nhân của môn phái hễ trông thấy tín phù là phải qui phục mệnh lệnh. Ngoài ra, cây long đầu trượng bên trong có chất ngọc huỳnh, di truyền từ đời tổ sư đến nay, lúc lâm nguy, nắm vào đầu trượng, bên trong sẽ bắn ra luồng ánh sáng soi thủng được sắt thép. Tuy vậy, từ lúc nhận chưởng môn đến nay ta cha hề dùng đến. Sau này con sẽ thay ta giữ chức chưởng môn Huyền Cung Đảo.

Huyền Cung Đảo Chúa ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Hiện tại, ta chờ con trong ngôi Cổ Tháp này. Con đã nhân sẽ phụng dưỡng ta trong thời gian hai năm trải qua những ngày toàn thân bị tê liệt. Hai năm,

cũng vào ngày này, ta sẽ trút hơi thở cuối cùng, và hy vọng trong hai năm con làm xong nhiệm vụ tróc khi ta nhắm mắt. Được như vậy, ta không còn ân hận gì nữa. Thôi con nhớ ghi những lời ta dạy và xuống núi ngay bây giờ.

Lâm Viết Hùng lo ngại:

- Trong thời gian đệ tử xa cách, sư phụ không còn công lực nữa, nếu có kẻ nào đến phá phách Cổ Tháp thì sao?

- Ta sẽ lấp cửa Tháp, xem đây như một ngôi mộ, và không kẻ nào vào được nữa.

Vả lại, việc này ta đã dự liệu trước.

Đệ tử cứ an lòng ra đi.

Lâm Viết Hùng gạt lệ, lạy Huyền Cung Đảo Chúa ba lạy giã từ và nói:

- Xin sư phụ an lòng, đồ đệ nguyện làm tròn sứ mệnh trước lúc sư phụ lâm chung dù phải thịt nát xương tan, để đền ơn của người.

Dứt lời, chàng nhận chiếc túi da cất vào bụng, rồi bước ra khỏi Cổ Tháp.

Bỗng nghe “ầm” một tiếng như trời long đất lở. Cổ Tháp sụp xuống, cửa tháp bị một tảng đá lớn như núi lấp mất. Đứng ngoài nhìn vào chỉ còn thấy như một đồng gạch khổng lồ